

i ve třetí stolici určení, že mu přísluší nárok na oddělené uspokojení jeho pensijních požitků z pensijního fondu spolku S., zapsané společenstvo s ručením neobmezeným (na dále zkráceně »spolek«) jako ze zvláštní podstaty; tento pensijní fond jest podle § 53 spolkových stanov takovou zvláštní podstatou. Že tento fond, pokud se týče toto spolkové jmění pod názvem pensijního fondu odděleně spravované, jest uložen na spořitelní knížku spolku, jest pro rozhodnutí rozepře právě tak bezvýznamné, jako skutečnost dovoláním tvrzená, že vklad činí jen 35.831 Kč, méně než kapitalisovaný žalobcův nárok. Pensijní fond byl a jest jměním spolkovým, a uložením na knížku spolku byla tato část spolkového jmění jen zjevně oddělena od ostatního jeho jmění. Nedo- statečná výše vkladu bude míti jen v zápětí, že žalobcovy pensijní po- žitky z pensijního fondu nedosáhnou plného krytí, ale s podstatou ža- lobcova práva na oddělené uspokojení z určité části spolkového jmění, pokud se týče z pensijního fondu to nemá co činiti. Nepostačí-li tento fond, uspokojí se žalobce z něho, pokud na to stačí, ale to podle § 48 (1) konk. ř. ř. z. čís. 337/1914 s vyloučením konkursních věřitelů. Zvlášť lichý jest při tom poukaz na § 371 obč. zák., ano nejde o žalobu vlast- nickou, nýbrž o žalobu o určení žalobcova práva na oddělené uspokojení z určité části spolkového jmění jako ze zvláštní podstaty. Dovolání ne- právem odkazuje k § 14 (2) konk. ř. čís. 337/1914, neboť nejde o po- hledávky neurčité nebo nedospělé, nýbrž o nárok na zaplacení ročních důchodů, jež podle § 15 (2) konk. ř., ř. z. čís. 337/1914 mají býti uplatňovány podle své odhadní hodnoty v době prohlášení konkursu, jakž se i stalo. Ale dovolání ani jinak není v právu. Z toho, že správní výbor povolil v zasedání ze dne 25. února 1922 drahotní přídavek a že při pozdějších valných hromadách tento přídavek při zkoumání bilancí nikdy nebyl pozastaven, usoudily nižší soudy právem, že usnesení správ- ního výboru bylo valnou hromadou schváleno, při čemž na tom nezá- leží, že se tak nestalo výslovně (§ 863 obč. zák.), a to nejen pro rok 1922, nýbrž i pro budoucnost. Z toho plyne, že tento drahotní přídavek ani po roce 1922 nebyl vyplácen omylem, a jest tudíž opodstatněn nejen žalobcův nárok na přídavek i do budoucnosti, nýbrž jest i zřejmé, že pohledávka namítaná započtením není po právu, z čeho vyplývá, že napadený rozsudek úplně vyhovuje zákonu.

Čís. 11132.

Přikázání zažalované pohledávky k vybrání z a s p o r u nemá vliv na žalobcovo oprávnění k žalobě. Předpisu třetího odstavce § 294 ex. ř., vy- lučujícímu odsouzení žalovaného k zaplacení zažalované pohledávky žalobci, vyhoví se výrokem soudu, že se nemá platiti bezprostředně žalobci, nýbrž složití na soudě (§ 307 ex. ř. a § 1425 obč. zák.). Ne- vadí, že žalobce nepřizpůsobil žalobní prosbu změněnému stavu věci.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, R II 322/31.)

Žalobu o zaplacení pohledávky procesní soud první stolice zamítl s odůvodněním, že zabavení a přikázání zažalované pohledávky žalobcově věřitelce za sporu má v zápětí, že žalobce nemá aktivní oprávnění ke sporu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, o ní dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Podle § 234 c. ř. s. nemá zcizení věci nebo sporné pohledávky vliv na rozepří. Zcizením jest tu rozuměti i zcizení exekuční, tedy přikázání k vybrání. Rozhodnutí prvního soudu jest proto právně mylné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Odvolací soud správně uznal, že přikázání zažalované pohledávky k vybrání za sporu nemá vliv na žalobcovo aktivní oprávnění. Názor ten odpovídá judikatuře bývalého nejvyššího soudu vídeňského (viz rozhodnutí ze dne 9. prosince 1914, č. j. Rv II 1296/14, Právník 1915, str. 923), jakož i tohoto nejvyššího soudu (viz rozhodnutí čis. 4292, 5655 sb. n. s.). Nejvyšší soud neshledává příčiny uchýliti se od tohoto právního názoru, vysloveného i v jiných neuveřejněných rozhodnutích. Stav věci, jenž za řízení doznal následkem tohoto přikázání změny a který podle třetího odstavce § 294 ex. ř. vylučuje arci odsouzení žalované k zaplacení zažalované pohledávky žalobci, vyhoví se výrokem soudu, že se nemá platiti bezprostředně žalobci, nýbrž složití na soudě (§§ 307 ex. ř. a 1425 obč. zák.). Že žalobce nepřizpůsobil změněnému stavu věci žalobní prosbu, nevadí, neboť žalobní prosba o zaplacení zahrnuje v sobě i žádost o složení na soudě (viz rozhodnutí čis. 4747 a 7773 sb. n. s.).

Čís. 11133.

Ustanovení § 1163 obč. zák., podle něhož nejsou přípustné zápisy a poznámky ve vysvědčení, jež by znesnadily zaměstnanci získání nového místa, platí i pro vysvědčení, jež jest podle § 104 živn. řádu učební pán povinen vydati učeďníkovi.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Rv II 822/30.)

Žalobce byl učněm u žalovaného. Propustiv žalobce z učení, vydal mu žalovaný vysvědčení, obsahující větu »byl z učení propuštěn pro neposlušnost a fušování«. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným vydati žalobci vysvědčení bez oné poznámky, pokud se týče bez jakýchkoli poznámek, jež by odporovaly § 1163 obč. zák. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolání jest odůvodněno, ježto první soudce vyhověl žalobě, ačkoliv zjistil, že žalobce byl neposlušný a fušoval, jen z toho důvodu, že prý